

Hensyn til den højtærede Ministers sidste Bemærkning skal jeg sige, at jeg tror, Ministeren maa være relativt glad over, at Kritikken, som absolut vilde fremkomme, er fremkommet fra denne Side i Salen og ikke fra den anden. Derved mister denne Kritik sin politiske Betydning og kan blive, hvad den helst bør være, og hvad jeg fra min Side har ønsket: en ren saglig Kritik.

Kirk: Jeg skal saa vidt muligt tage til Følge den Henstilling, som er rettet til Medlemmerne om at fatte sig i Korthed, og forskelligt Emner, jeg ellers vilde have talt om, skal jeg lade ligge. Blandt de mange Emner, som de Medlemmer, der har haft Ordet under denne Forhandling, har berørt, er ikke et Emne, som jeg i ganske særlig Grad har paa Hjerte, idet min Embedsstilling har medført, at jeg særlig har maattet beskæftige mig dermed. Jeg sigter herved til den Sædelighedslovgivning, vi har. Ingen har i den Grad som Politimestrene, navnlig i de store Købstæder, Lejlighed til at erfare, hvor utilfredsstillende Forholdene er. Jeg kan f. Eks. nævne, at i den By, hvor jeg har hjemmehavde vi indtil for nylig i en enkelt Ejendom 22 offentlige Kvinder, og i denne Ejendom var der Familier med ikke mindre end 38—40 Børn. Der er under Forhandlingerne her talt saa meget om, at der burde gøres noget for den opvoksende Slægt, og at man i Tide burde sørge for at unddrage den fra skadelige Paavirkninger; her er en af de Kilder, som i Tide burde stoppes. Jeg kan naturligvis ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder med Hensyn til Sædelighedslovgivningen, men jeg vil henstille til den højtærede Minister, om der, naar vi kommer ind i roligere Forhold, ikke var Mulighed for, at Sædelighedslovgivningen kunde tages op til Revision. Vi har vel ogsaa Lov at haabe, at de kvindelige Medlemmer af Rigsdagen, som vi er saa glade ved at se her, vil være villige til at yde deres Bidrag til Sagens Ordning, saaledes at den Sædelighedslovgivning, vi faaar, kan blive skrevet ikke alene af Mænd.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Simonsen) udtalte forleden Dag, at den danske Retspleje var raadden. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem i Grunden dermed sigtede til, om det var det nuværende Retssystem, eller om det var Dommerne. I alt Fald vil jeg tilbagevise hans Udtalelse, men jeg skal undlade at bruge det Udtryk om hans Ord, som i Grunden ligger mig paa Tungen. Jeg haaber,

at det ærede Medlem og jeg, naar den nye Retsplejelov træder i Kraft, bedre vil kunne blive enige, og jeg haaber, at der til den Tid vil kunne tilvejebringes et Tillidsforhold mellem Befolkningen og Dommerstanden, saaledes at man ikke fremtidig skal høre den Slags Udtalelser her paa Rigsdagen.

Jeg vil benytte Lejligheden til at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa et enkelt Forhold, som jeg flere Gange i min Embedsvirksomhed har haft Lejlighed til at beklage. Det er det urimelig indfildrede Maskineri, der er, naar man vil have en sigtet, en Arrestant, indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt. Naar Dommeren har afsagt sin Kendelse, skal han skrive til Amtet, Amtet skriver til Retslægeraadet, dettes Medlemmer ser Sagen igennem og sender den til Justitsministeriet, hvor den ogsaa skal ses igennem. Derefter skrives der gennem Amtet til Retsbetjenten, som skriver til Sindssygeanstalten, og denne skriver igen til Retsbetjenten og forlanger yderligere Lægeerklæring, og naar Anstalten har faaet denne, meddeler den, at naar der bliver Plads, kan den paagældende modtages. Jeg har haft et meget grelt Eksempel paa, hvor lang Tid der kan hengaa hermed; det ligger 3—4 Aar tilbage i Tiden. Fra den Dag, da jeg tog Bestemmelse om, at min Arrestant burde til Observation — jeg var blevet ængstelig for at dømme ham, skønt Distriktslægen ansaa ham for tilregnelig —, hengik der et helt Aar til den Dag, da jeg havde Erklæringen om, at Manden var sindssyg, i Hænde. Af disse 12 Maaneder var de 5 medgaaet til Korrespondance og Venten paa Plads. Jeg tror, ærede Medlemmer alle vil være enige med mig i, at det er for lang en Tid, der paa denne Maade kan hengaa. En saadan Arrestant sidder i Arresten og lider ilde og kan ikke forstaa, hvorfor Tiden gaar hen. Jeg kan ikke indse, hvad der skulde være i Vejen for, at en Indlæggelse paa Sindssygeanstalten kunde finde Sted, naar Embedslægen og Dommeren var enige om, at den paagældende sigtede trængte til at blive indlagt til Observation. Det forekommer mig, at den Vej, der nu benyttes, er alt for lang. Jeg har i disse Dage et andet Tilfælde af en noget tilsvarende Art. Jeg skal ikke komme ind paa alle Enkeltheder, men kun sige, at i Dag er det 10 Uger siden, jeg indstillede en Arrestant, hvem jeg havde dømt til at tages i Forvaring af det offentlige, til at anbringes paa et Kriminalasyl. Jeg mente nemlig, at nu, da vi har faaet et Kriminalasyl, var det det rette Sted for